

gaan kleeden? Heb je hem wel gewaar-
schuwd toen 't tijd was?

SUZE.

Ja... maar Pa was heelemaal op zolder,
toen ik hem riep. Hij heeft de heele ouwe
boekenrommel overhoop gehaald en hij
keek me aan met een pikzwart gezicht
en met spinnewebben in zijn haar. Hij
vond 't natuurlijk een vreeselijken last om
zich te gaan opknappen, maar hij is toch
dadelijk naar beneden gegaan.

EMMA.

Brave vadertje... 't is een heel ding
voor hem om weer onder zooveel menschen
te komen.

SUZE.

Herinner jij je nog dat er hier vroeger
partijen waren?

EMMA.

O jawel... niet hier, maar in 't groote
huis nog. Een keer weet ik nog zoo goed
toen ik 's avonds even binnen mocht
komen... die kamers vol licht... en
muziek... (*Droomerig*). En Mama was die
avond in 't blauw... blauwe zij... o ik
zie die japon nog... met witte kant opge-
maakt en met blauwe strikken op den rok...

SUZE.

Hoe weet je dat nog zoo?

EMMA.

Omdat blauw Mama zoo mooi stond...
en omdat dat toilet in Brussel was gemaakt.
O Suus, dat was de goeie heerlijke tijd,
toen Mama nog gezond en vroolijk was...
Later is alles anders geworden... alles...

SUZE.

Ja en toen kreeg ik geen geborduurde
schorten meer naar school mee.

EMMA (*zacht lachend*).

Neen, maar ik heb er toch altijd voor je ge-
bordurd voor 's Zondags, heb ik niet baby?

SUZE (*haar omhelzende*).

Ja, moedertje! Jij hebt me toch altijd
bedorven, altijd! O Em... het zal hier zoo
akelig worden als je getrouwd bent; ik
weet zeker dat ik den heelen dag huilen
zal als je hier uit huis gaat... (*Ze drukt
in eens haar zakdoek tegen de oogen*). Ik...
ik kan je niet missen, Em...

EMMA.

Maar ik ga immers niet weg! Ik blijf
toch in de stad, heel dicht bij, hè? En je
bent nu ook al zoo groot... je hebt me
nu niet meer noodig!

SUZE.

O ik heb je altijd noodig... altijd. Ik

weet niet hoe ik 't maken zal als je weg
bent en niet meer voor me zorgt! (*Ze schreit*).

EMMA (*lief*).

Maar ik blijf toch immers heel dicht bij
je. Bedenk eens kindje dat ik later nog
zooveel beter voor je zal kunnen zor-
gen als ik met Jo ben getrouwd. Heb
je dat wel eens bedacht? 't Is heusch
alles beter zoo... voor ons allemaal, Suus.
Kom, je moet nu niet verdrietig zijn van-
daag. Het is zoo erg niet! Je komt natuurlijk
alle dag bij me, alle dag, of ik bij jou.
En we bepratzen alles samen, net als altijd.
't Blijft alles hetzelfde...

SUZE.

Neen, 't zelfde zal 't toch nooit meer
zijn. Je hebt dan je man om vante houden...

EMMA (*lachend*).

Wel, ik heb nu toch ook altijd van Jo
gehouden? Van kind af aan... het had
er wel iets van alsof we net als een prins
en prinses in de wieg al verloofd waren!
(*Bij 't woord „prins” trekt Suze een ge-
zichtje*).

SUZE (*peinzend*).

Ik hoû veel van Jo, dat weet je wel;
maar... mijn prins zou iemand moeten
zijn die heel mooi was... zoo mooi als
een echte prins uit een sprookje, met blonde
haren, en een pak van blauw fluweel...

EMMA (*lachend*).

Maar zulke pracht-prinsen loopen er
tegenwoordig niet meer rond!

SUZE.

Dat weet ik wel. Maar hij zou toch heel
mooi moeten zijn... en heel voornaam.
En dan zou ik altijd met hem willen wan-
delen en rijden 's zomers, en 's winters
zou ik met hem alleen schaatsen rijden en
dansen... en dan zou hij me alle dag
bloemen geven...

EMMA (*lachend*).

Wel zeker! Och Suus, dat stel je je nu
zoo voor! Maar later zal je zelf wel zien
dat alles zoo anders gaat dan je nu denkt...
(*ernstiger*) Ieder meisje droomt wel eens
van sprookjes-achtig geluk... en dan komt
de werkelijkheid... oòk wel goed... en
gelukkig... maar toch zoo heel anders!

SUZE (*ongeloovig*).

Dat hoeft toch niet altijd? Als ik ge-
engageerd ben...

EMMA.

Och malle meid! Je hebt nog den tijd
hoor, denk nu nog maar heelemaal niet
over trouwen!